

men det forekommer mig tvivlsomt, om det ikke er et Overgreb at sige, at det skal tages fra Communitetet.

Besvarelse: Jeg skal blot i Anledning af de Ytringer, der fremkom fra den høitærede Minister med Hensyn til Theatret, navnlig om den Bestemmelse, ifølge hvilken $\frac{1}{3}$ af Gagernes Beløb skal indeholdes for Theatrets og Cappellets Personale, hvorved han har ytret, at han påstode denne Bestemmelse udvidet til Theatrets Embedsmænd og Betjente, tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saaledes som det stiller sig for mig i dette Dieblif, er det en yderst vanskelig Sag at gaae ind i. Naar der nemlig staaer: „For Theatrets Embedsmænd og Betjente 19,900 Rd.“, saa er det jo for det Første klart, at det omfatter ikke saa Embedsmænd, og dernæst, naar Theatret er en Statsinstitution, stiller Forholdet sig for Embedsmændene der dog anderledes end med Hensyn til det egentlige Theaterpersonale. Thi med Hensyn til det egentlige Theaterpersonale have idetmindste Mange, troer jeg, hørt den Mening, at de ere Kunstnere og ikke egentlig bør betragtes som Embedsmænd; desuagtet ere de nu hos os Embedsmænd, men dette Forhold er af en særegen Natur. Naar nu den meget ærede Minister vil have, at alle pensionsberettigede Embedsmænds Gager skulle nedfattes ved Theatret, saa formoder jeg, at derunder hører f. Ex. ogsaa Theatrets Chef. Jeg maa for Diebliffet sige, at jeg ikke veed, hvormange eller hvilke disse Embedsmænd ere, men naar Gagen for Theatrets Chef ogsaa skal nedfattes, vil jeg dog henstille til den meget ærede Minister, om han ikke derved vilde komme i en anden Forleghed. Det er dog af den SlagsPoster, hvor man maa tage Hensyn til de særegne Capaciteter, og det er dog vel ikke givet, at man bestandig kan vedblive at nedfatte Gagen derfor. Dette Forbehold, dette Paalæg, som er udtrykt i Finantsloven, har jo sluttelig til Følge, at alle Gagerne gaae over til at blive Honorarer, eller at alle Embedsmændene gaae over til at blive Bestillingsmænd. Jeg kan ikke anfæe en saadan Bestemmelse for hensigtsmæssig, men det forekommer mig, at det Forhold, der omtales, er af en meget særegen Bestaafenhed, og at man

maatte være meget sikker paa ikke at komme ind i andre Forlegheder ved at gaae ind paa den Bestemmelse, som den høitærede Minister har omtalt. Jeg skal slutte med at udtale, at, idet Spørgsmaalet først nu er fremkommet, har jeg ikke troet, at burde tilbageholde den Betragtning, som fremstillede sig for mig, men jeg har dog ikke med nogen Bestemthed villet udtale den.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Jeg skal heller ikke videre forfølge Sagen, da det har været mig tilstrækkeligt at antyde den, og jeg skal ogsaa overveie, hvad den ærede Landstingsmand har sagt, inden jeg beslutter mig til at stille Endringsforslag, skjøndt det ikke, i dette Dieblif idetmindste, forekommer mig afgjørende. En æret Landstingsmand (Bjerring) har gjort nogle Bemærkninger ved Anmærkningerne, hvilke den ærede Landstingsmand altid skænker en særegen Opmærksomhed. Det var først Anmærkningen ved § 10 F. a. 2 og Anmærkningen ved Universitetets Udgift 1. a. De 2 Anmærkninger er jeg særligt kaldet til at forsvare, ja maaskee den 3die, han nævnde, ogsaa, da de ere komne ind paa Forslag af mig. Det forekommer mig virkelig, at der er en stor Forskjel paa, om enten Ministeriet kommer og siger: Der er særlige Forhold iaar, der gjøre det nødvendigt at gjøre en større Udgift, medens jeg derimod i de følgende Aar vil kunne gjøre Afkald paa et tilsvarende Beløb, og altsaa begjærer paa den Konto en Forudbetaling, mod at et Afslag senere finder Sted, eller det paa den anden Side begjærer Beløbet simpelthen som en Forøgelse. At dette, at man saaledes det ene Aar begjærer et større Tilskud, og tillige paatager sig at spare det ind igjen i de senere Aar, at dette finder sit Udtryk i selve Finantsloven, finder jeg Intet at erindre imod. Det kan gjerne være, at de 2 førstnævnte Anmærkninger kunde staae i de trykte Anmærkninger eller i de skrevne Underbilag, men kan den ærede Landstingsmand undervise mig i den hemmelige Kunst, hvorledes man skal bringe Noget, efterat Loven er fremlagt, ind i de skrevne Bilag eller i Anmærkningerne? Det er dog paa ingen Maade sagt, at man, om ogsaa Ministeriet tilfreds siges, og stillede denne Betingelse, og bad i Hen-